

Guanyadors dels
XXIII Premis Maig

Memorial Pasqual Batalla
de narrativa breu

De mar en mar de
Laura Mariné Argerich

1r premi

És tardor, ets power
d'Amparo Grafià Hernández

2n premi

Laura Mariné Argerich - 1r premi

Soc tarragonina nascuda l'any 2000.

Actualment visc a Cerdanyola i compagino els estudis de Biologia Ambiental i Comunicació Audiovisual. També soc monitora de lleure i castellera i, en el meu temps lliure, faig música i devoro llibres. M'agrada escriure, tot i que gairebé mai trobo temps per fer-ho.

He escrit *Bergantina*, relat guanyador del V Premi de Narrativa Curta Port de Tarragona de l'any 2018.

De mar en mar

de Laura Mariné Argerich

Em van volar les sandàlies i vaig haver de viure descalç per sempre més. Mentre corria, la suor em degotava del front i deixava un rastre brillant que es vestia, a poc a poc, d'una sang ennegrida de fum i brutícia. Notava la força del vent als ulls, plens de sorra, i el fred i la por se m'endinsaven a les entranyes travessant els forats de la samarreta que dies després m'apedaçaria la mare. L'olor de pólvora em va recórrer la pell i els últims crits que vaig sentir van quedar amagats sota la bomba que em va perforar el timpà.

***

Vaig obrir els ulls entelats de son el tercer dia al mar, ja perduts al sud del Mediterrani, mentre les onades banyaven les fustes de la barca i una tempesta de cares desconegudes s'afanyaven a omplir galledes amb l'aigua que els inundava les sabates. La claror de l'albada em cremava les parpelles, totes desfilades, de seda, i enlluernava el meu cos carbonitzat, fràgil i abatut sobre el fred de la fusta. Sentia el ritme del cor com s'enfilava lentament fins a l'oïda esquerra i la roba mullada estrenyent-me cada centímetre de pell, respir a respir, omplint-me d'asfíxia i dolor els pulmons. Encara mig adormit als confins dels somnis, se'm va escapar un tros de somriure quan vaig notar una manta escalfant els meus peus glaçats de por. Tot d'olors familiars van envoltar l'aire de tendresa i d'entre tots els rostres desdibuixats, imprecisos, vaig reconèixer la mare, que m'havia estat observant durant tant de temps mentre dormia, ajaguda al meu costat, i ara plorava. Els seus dits aspres em resseguien els rínxols un a un i dels

seus llavis vaig entendre que no em preocupés, que hi érem tots, la família, els veïns i els amics de l'escola.

Vaig acostumar-me al silenci el cinquè dia al mar. Desgastades d'anys i guerres, les fustes de la barca havien emmudit el seu grinyol. El vent bufava sense xiular i arrossegava cançons que taral-larejaven els altres navegants, esventant-les amunt i avall, sense compassió, fins a tornar-les mudes. Però els entenia de totes maneres. Podia llegir en les seves arrugues tots els records encara per viure i el desconsol revestint-los les cares mentre dormien arraulits els uns sobre els altres. Aguantaven el pes de les hores, impregnats de fam, mentre l'esperança s'esvaïa gota a gota cada cop que s'acabava una caixa de provisions. Entre sotrac i sotrac contra la força de l'aigua, tots ells amagaven la por sota les celles, preguntant-se si aguantarien sense bolcar. Alguns dels seus ulls encara enlluernaven el deler de fugir de la guerra i la precarietat, però tots els cors sabien que la violència els esperava en aquella mateixa barca, perseguint-los de mar en mar fins a Europa.

Ho vaig perdre tot el setè dia al mar. Una tempesta ens havia desvetllat les hores de son i ara ens engolia mar endins, a poc a poc i sense rumb, desviant-nos al nord d'un horitzó sense sortida. Mentre l'aigua ens despullava els peus mig descalços i salava ferides i cicatrius que arrossegaven històries d'una altra terra, el plor silenciós de la mare es diluïa entre aquelles veus que resaven per tornar a respirar la llum del dia. Les llàgrimes li illustraven totes dues galtes i els últims esforços per incorporar-me i abraçar-la van quedar empetitits en un record fugaç del que temps enrere havia estat el seu somriure, tan estimat i guaridor, arrasat pel vent i la guerra.

Al caure, el seu cos de vidre, hipotèrmic, ressonà entre una tramuntana silenciosa i s'enfonsà lentament en aigües que mai ens havien volgut. Aombrà la nit el seu rostre fins a esvanir-se amb el blau marí. A la gola del mar, vençuda pel pes, atrapada en les algues de la nit, oblidada al fons d'uns records que ja només em pertanyien a mi.

És tardor, ets *power*

d'Amparo Grafià Hernández

La tomaca de Marcela semblava allunyar-se d'allò que considerava pertinent per a l'ocasió. El nom era original, però *cool*, el que s'entén per *cool*, no n'era massa, la veritat. Menjar casolà, tradicional, d'aquests que ennobleixen l'esperit valencià a força de cullerada d'arròs, tots a l'una, al centre de la taula. Valoracions, moltes, totes en castellà, això sí. La tomaca de Marcela. Tot positiu, d'acord, però la possibilitat d'enviar per WhatsApp aquest nom al seu futur sogre la contrariava força.

I alguna cosa més atrevida?

Masak València. Això sembla ser la bomba. Les fotos, una passada. El preu no hi constava, és a dir, \$\$\$\$. Poc convencional, innovador, íntim, cosa que s'agraeix. A prendre pel cul, també s'ha de dir. Els plats amb esferificacions d'agar-agar, amb escuma de cranc i pols d'oli obtingut amb nitrogen líquid, i ostres amb aroma de terra humida; això, clar que no té preu. Car, segur, però una no formalitza la seua relació tots els dies davant dels sogres que encara no coneix. No tenia clar si s'ajustaria al paladar dels futurs pares polítics, que no havien eixit d'Estubeny fins que els fills els van regalar un cap de setmana a Gandia als vint-i-cinc anys de casats. Estubeny, divuit coma noranta habitants per kilòmetre quadrat. Sis coma quatre kilòmetres quadrats de superfície. Apa, a fer comptes! Total: farmàcia, sí; centre de salut, no; bar, per descomptat; Alcaldia, no; llar dels jubilats i grup de WhatsApp, bar.

Millor alguna cosa menys sofisticada.

Vibració, missatge.

PAU
Tenim restaurant?

Estàs de conya? No tinc ni idea de
què els pot agradar.

PAU

He pensat que podria estar al
centre. Coneixen València?

PAU
No molt. L'única vegada que van vindre va
ser quan va nàixer la meua neboda Marina.

PAU
Imagina't, va nàixer a l'antiga Fe!

Em trenque la caixa!

PAU
Has trucat a Ca Mateu?

PAU
Però no encarregues arròs al forn que ma
mare el fa de PM.

Bon dia, és Ca Mateu? Voldria reservar una taula per a dinar hui, a les dos. Serà possible? Com? Hui. Que qui soc? Cony, quina pregunta més difícil! Què? No, no, estava dient que em sembla una pregunta molt profunda per a una dona que porta tota la vida qüestionant la seua identitat, filla de diputat de corbata blava esdevinguda verda i d'advocada laboralista de Comissions Obreres. Què diu? Ah, Lluïsa. Quants? Quatre i prou, només faltaria que mos pares es trobaren en un restaurant anomenat Mateu. Ells, que s'afusellen amb la mirada des que van finalitzar la discussió sobre el primer pírcing que vaig lluir al nas. Els set següents ja no van ser motiu de discussió, cases diferents, els tres. Sí, sí, perdone. Prenga nota.

Ja està, dinem a Ca Mateu. A les dos.

PAU
Ho has dit a tos pares?

Vols que provoque la Tercera Guerra Mundial? 🤪

PAU
Aniré a l'estació a recollir els meus.

Puc anar-hi jo.

PAU
No cal. Ens veiem a la porta del restaurant.

No em costa gens fer de nora exemplar... 😍

PAU
Tindràs temps de mostrar els teus encants.

PAU

Recorda el que et vaig dir i tot anirà com la seda. 🤔

Vaig per faena. 🤔

Dos hores i mitja per a l'hora X. No li venia de gust haver de fer un canvi radical al seu *look*. Allò era: llevar-se tots els pírcings que abastaven el sentit de la vista a cos cobert, abandonar en un racó les calces foradades, canviar la ratlla dels cabells per a dissimular la zona rapada i aplicar tones de maquillatge per als tatuatges al coll. Pau no hagué de fer tant de sacrifici quan va seure davant dels seus sogres. El pare no va alçar la vista de la taula durant el dinar i això que Ricard Camarena havia posat tota la seua professionalitat en la carta. Res. El patriarca semblava invocar l'esperit de la Vall dels Caiguts en el més profund dels seus pensaments, espere no trobar-me cap membre del partit, pensava, mentre la mare restava encantada. Va recordar les mirades subterrànies que el pare llançava als ulls perfilats de negre de Pau, a l'estructura angulosa dels seus muscles forjada amb hores de piscina i l'espectacular alçària de les seues cames. Perquè... quines cames! Joves, fortes, poderoses. En una estona comprovarà la genètica d'aquelles cames que a la nit prenen un caràcter tan envoltant i frenètic que arrosseguen la seua voluntat sota les flassades.

Mitja hora per a les dos. Ix de casa amb un vestit d'aquells que es poden trobar a les tendes del carrer de Colom, amb floretes i escot d'anar a missa. Compre flors? A una dona que fa bo l'arròs al forn segur que li fan goig. Cony, sí que són cares. Millor serà que no t'embarques en una discussió *emcagueenaquestsystemacapitalistaconsumista*, que no toca. Lòcasió ho mereix. Em posa un pomell que no siga molt car, per favor? Ja veus, què m'hauria costat passar per l'estació... I el pare? Camina. Semàfor. Para. Travessa el carrer. Hi

ha una llibreria. Li agrada la pesca. Hi ha un llibre de pesca a l'aparador. Pensa. Escolta unes veus. Una conversa. Tres persones. Una veu familiar. És Pau. I si es girara i se'ls trobara de cara? No. Millor no llançar a terra l'efecte sorpresa. Passen. Els mira. Tots tres són alts. Les cames... No pot centrar-se en els pares si té a la vista les cames de Pau. L'encisen. La falda les deixa veure. Cames perfectament tornejades, amb les calces de cristall i tacons que fan tornar boja qualsevol persona impressionable davant la perfecció. Amb la bossa de Vuitton i els cabells enlairats. Una dona de bandera. Si s'haguera vestit així el dia que Ricard Camarena la va seduir amb el seu menú degustació, segur que son pare li hauria tirat els trastos.

I si els segueix? A no més de quatre passos. Els escolta.

—No vull que vos espanteu. Encara que Lluïsa pugui semblar un pèl masculina és una molt bona companya de pis.

Companya de pis?

—Està una mica tocada del cap. Fixeu-vos que fa creure a la gent que tenim un *lío*... Vosaltres no feu cas i seguiu-li el rotllo. De vegades té atacs d'histèria, però està tot controlat.

Atacs d'histèria?

—Vos la presente perquè estiguen tranquils. Sé que són molts anys fora de casa, però el sou no em dona per a viure sola.

Ostres! Atura el pas. Hi ha uns grans magatzems, d'aquells que pengen els llums de Nadal el dia de Tots Sants. Per tot arreu, «És tardor, ets *power*», eslògan que tornaria boig a Luis Bassat i que en aquell moment amartellava els seus pensaments. *Power*?

Amb quinze minuts de retard, es va plantar a la porta de Ca Mateu. L'espera havia sigut massa llarga per a una dona amb les cames llargues, però

plenes de varius, així que l'esperaven dins. A la porta, la carta d'exposició darrere d'un vitrall: bunyolets de sípia i cocotxes de bacallà amb pésols del Maresme, açò està de puta mare. Principals i postres no cal llegir-los, el dinar no donarà per a tant. Fixant-se bé en el vidre, veu el seu reflex.

Ara sí, despullada de qualsevol artifici, és ella, amb el màxim desplegament de detalls en la indumentària pròpia de la seua tribu urbana: samarreta de Ramones sense mànegues, falda negra, calces i guants de reixeta i les Doctor Martens guerreres als peus. Maquillatge en negre a l'estil de Siouxsie Sioux, collar amb punxes, imperdibles tapant tots els forats i cresta que desmunta la teoria de Newton. Així, com un capità moro s'exhibeix davant la seua comparsa a les portes de la ciutat d'Alcoi, hi va entrar. L'exuberància *punk goth* no va deixar cap comensal immune, un total de sis 🤪🤪🤪🤪🤪🤪 i dos cambres 🤪🤪.

—Lluïsa...

Presentació feta. Estreny el cos de Pau per la cintura i li fot un bes amb llengua rèptil, escandalós. Els pares, ni pruna. La resta de comensals amb el mos a la gola.

—Encantada de conèixer-los.

Davant dels rostres petrificats, trau la llengua plena de pírcings i afegeix els seus encants. Ahhh! Cap moviment. Val, res a dir. Mitja volta i intenció de fugida? Però pensa que aquest desagradable gest, certament, l'avergonyeix. Els pot fer malbé l'aperitiu de benvinguda, una tempura de gambetes amb salsa romesco, així que els dedica un somriure.

—Les cocotxes de bacallà estan de puta mare. Que els siga de profit.

Ara sí. Retirada elegant amb les Doctor Martens cap a la porta i un missatge per a Pau 👉.

Amparo Grafià Hernández - 2n premi

Amparo Grafià Hernández (Godella, 1976) és llicenciada en Belles Arts i compagina la tasca docent en un institut amb l'escriptura.

Des de l'adolescència ha mostrat interès pel teatre i la creació literària. Va escriure i va dirigir l'obra dramàtica *Cebollas* el 2011. Així mateix, és autora de les peces teatrals *L'home del nas gelat* (2014) i *Peset, la raó d'un poble* (2018), ambdues representades en diferents teatres de l'Horta Nord. L'última obra teatral escrita, *El Pinxo de la Barcel·la* (2019), ha patit l'ajornament de la seua estrena a causa de la COVID-19.

La seua dedicació al relat breu l'ha feta finalista en dues ocasions del Premi Literari de Narrativa de Dones de la Conselleria d'Igualtat amb els relats *Dos mujeres, una carta y el silencio* (2015) i *Formigues roges* (2011), aquest últim va ser portat als escenaris amb una adaptació teatral un any després de la seua publicació.

Els darrers anys, s'ha iniciat en l'escriptura de llibres infantils i actualment està pendent del lliurament en diversos certàmens.

Organitza:

Hi col·laboren:

